

[Johannes Jensen.]

bestemmelser i den praktiske administration af loven, således at den er i overensstemmelse med Europarådets konvention af 4. november 1950, der stort set er praktiseret, længe før konventionen blev vedtaget. Dette er benyttelsen af vore forskellige forsørgelsesanstalter også et bevis på, idet den er minimal i forhold til, hvad den har været tidligere, hvorfor man indenfor amterne har overvejet at udvide områderne for arbejds- og forsørgelsesanstalterne. Helt undvære dem kan man jo ikke, da der altid er nogle, der vil unddrage sig deres forsørgerpligter; det er jo særlig dem, der falder ind under forsørgslovens kapitler XXV—XXVII, nemlig forsømmelige forsørgere, alkoholister, omstrejfer samt erhvervs- og subsistensløse personer. For disse personers vedkommende kan man henvise til de i konventionen særlig nævnte tilfælde, som vedrører forsørgsloven, nemlig artikel 5, stk. 1 b, hvorefter frihedsberøvelse kan ske for at sikre opfyldelsen af en ved lov foreskrevet forpligtelse; også på dette punkt må loven om offentlig forsorg være i overensstemmelse med den europæiske konvention.

Jeg skal med disse korte bemærkninger på mit partis vegne anbefale lovforslaget.

Bouet: Det er jo ikke noget nyt for tingets medlemmer, når jeg oplyser, at lovforslaget går ud på at bringe forsørgslovens bestemmelser om adgang til tvangsanbringelse i overensstemmelse med Europarådets konvention. Jeg synes, at den højtærede minister har haft en heldig hånd med hensyn til at udskifte de tvangsmæssige bestemmelser, der går ud over, hvad konventionen hjemler ret til. Jeg finder derfor ingen anledning til at gå nærmere ind på lovforslagets enkelte punkter eller fremsætte ønsker om andre ændringer i forsørgsloven, men kan tiltræde den i folketingsudvalgets betænkning udtalte forventning om, at en forhøjet beskyttelse af menneskerettighederne må blive bragt i forslag på de områder, hvor den omtalte konvention tilskynder til en ajourføring af vor lovgivning i det hele taget.

Med disse udtalelser kan jeg på mit partis vegne anbefale lovforslaget til hurtig gennemførelse i det høje ting.

Ingeborg Refslund Thomsen: Jeg tror, man ude omkring vil tænke: menneskeret-

tigheder og frihedsrettigheder — de er ikke for os, dem har vi da haft i over hundred år, og andre lande kunne vist lære meget af dansk lovgivning og tradition på disse områder.

Når vi nu må ændre visse paragraffer i forsørgsloven for at være på linie med Europarådets konvention af 1950, kan vi dog henvise os selv til, at vi allerede i foråret 1948 nedsatte et såkaldt „anstaltsudvalg“, der arbejdede med problemerne omkring den rent administrative frihedsberøvelse. Vi rører ikke ved børneværn og børneforsorg, men alkoholister, erhvervs- og subsistensløse kan fremdeles af myndighederne bringes ind under anstaltsforsorg. Den kreds af personer, det er mere vanskeligt at afgrænse, de personer, der ikke egner sig til såkaldt kontant forsørgelse — det er et komisk udtryk —, og de såkaldt arbejdsmodvillige personer har konventionen ikke villet tage fat på, og det kan jeg absolut ikke beklage. Det er folk, der som oftest har et hjem, og det er en alvorlig sag med tvang at fjerne voksne personer, der ikke er forbrydere og ikke er farlige for sig selv eller deres omgivelser. Jeg tror, det er godt, at disse kategorier udgår.

Når der tales så meget om forsømmelige forsørgere og man af konventionsmæssige grunde nu fastslår, at tvangsanbringelse kun kan opretholdes, indtil de skyldige børnebidrag er betalt, synes det at være ganske selvfølgeligt.

Det sociale udvalg har jo stærke midler, når det med kommunalbestyrelsens samtykke straks kan lade en forsømmelig forsørger indlægge i en arbejdsanstalt i 3 måneder — og det med fattighjælps virkninger. Længere kan og bør lovgivningen ikke gå. Så kan man tale om, at der måske skal en mentalitetsændring til.

En ugift moder, der i dag vil skjule, at hun har et barn, er ikke respekteret for det; det anerkendes, at det er den naturligste sag af verden, at hun elsker sit barn og sørger for det, ofte efter fattig evne. Men man finder det ganske rimeligt, at det udenfor ægteskab fødte barns fader nøjes med at sende penge med posten og måske aldrig ser det barn, der også er hans, måske fordi en ny kvinde er skinsyg og bundærgerlig over, at disse penge hver måned går fra hende og hendes børn. Manden er udsat for disse dramaer, selvom hustruen var vidende om dette barn, allerede